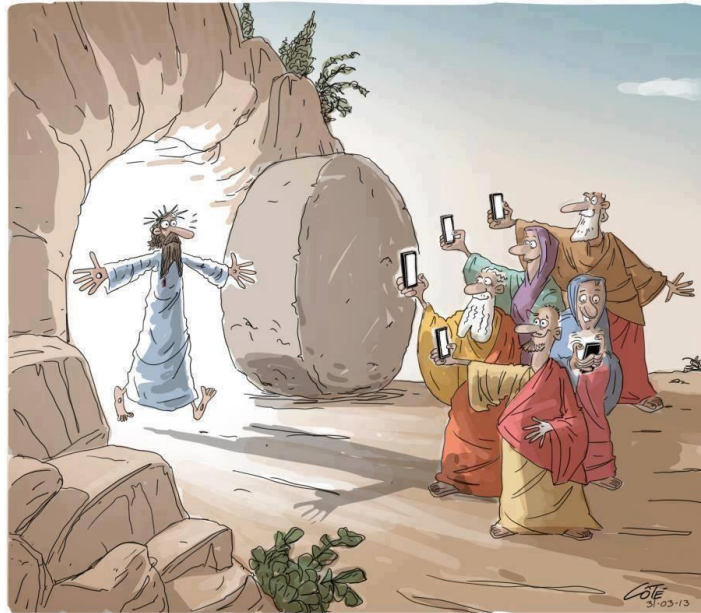

Alleen maar Amen zeggen

Marcus 16

Ds. Ilonka Terlouw | Eerste Paasmorgen | 2015, De Fontein Apeldoorn

Aangepast: Pasen 2017, Tollebeek

1. Intro: Op de begraafplaats

Komt u weleens op een begraafplaats? Misschien komt u er wel nooit, misschien ook wel. Ik kom er regelmatig.

Soms heerst er een vreemd gevoel van rust en vrede op de begraafplaats, misschien herkent u dat wel. Vooral in het voorjaar. Als je op een mooie voorjaarsavond op de begraafplaats loopt, ruik je de zoete geur van de bloesems die van alle kanten op je af komt. En als het dan – bij het vallen van de avond – begint te schemeren, lichtten er overal lichtjes op. Veel mensen hebben tegenwoordig led-lichtjes op zonnecellen op het graf staan. Vlindertjes op een stokje in de grond gestoken, die een vriendelijk lichtje geven en telkens van kleur wisselen.

Op sommige graven branden ook altijd kaarsen. Soms zelfs meerdere, grote en kleine. Het graf van onze linker achterburen bijvoorbeeld, dat staat altijd vol met kaarsen. De kaarsen staan rondom een grote glasplaat. Op die glasplaat staat een foto afgedrukt van een jonge vrouw met blonde haren. Een dochtertje, die veel te jong stierf.

Van onze achterbuurvrouw rechts weet ik het verhaal niet. Ik weet alleen dat ze er *altijd* is. Volgens mij ligt haar man daar begraven. Ze heeft altijd twee grote boodschappen tassen [vol spullen] bij zich. Ze maakt het graf schoon en aan kant, en zet stevast nieuwe bloemen neer. Er is geen plekje meer leeg op dat graf. En dan pakt ze haar klapstoeltje en zit ze even stilletjes bij het graf.

Zoveel mensen, zoveel manieren om te rouwen.

Allemaal proberen we op onze eigen manier handen en voeten te geven aan de pijn in ons leven. Of het nou gaat om iemand die je dierbaar is die overlijdt, of ander verdriet. Je wordt verlaten, je bent in de steek gelaten. Misschien ben je wel eenzaam of wordt je doodgezwegen. ...Ben je gekwetst, en als voetveeg behandeld. Of je bent al jaren ziek. Maar je moet verder en probeert manieren te vinden om het een plekje te geven. Je probeert het zwarte randje ervan af te halen. De pijn iets minder pijnlijk te maken. Door een kaarsje te branden, een graf te verzorgen, of er misschien wel juist nooit meer naar om te kijken.

2. Bij het graf van Jezus

Zo komen ook Maria, en Maria en Salome in de vroege ochtend bij het graf van Jezus. In beslag genomen door hun pijn en verdriet, willen ze handen en voeten geven aan hun verdriet. Ze willen het lichaam van Jezus balsemen met geurige specerijen.

Hoe dat moet met die steen? Ach, daar denken ze heel niet aan. **Als er pijn in je leven is, dan is je blik beperkt.** Dan kan je niet verder kijken dan de pijn. Je leeft bij het moment. En deze vrouwen willen maar één ding, ze hebben een diep verlangen om nog één keer bij Jezus te zijn, Hem te zien, afscheid te nemen, zijn lichaam te balsemen. Over de rest denken ze nu even niet na. De pijn is te groot.

Salome is zelf moeder van twee jongens. Ze moet er niet aan denken dat het háár zoon zou zijn die gekruisigd zou worden. Hoe moet je daarmee omgaan, als je je kind verliest. Jezus was gewoon te jong! Nog maar net dertig. Hij zou nooit trouwen, nooit ervaren hoe is om papa te worden. En och, zijn moeder! Wat een verdriet zal de moeder van Jezus niet hebben! Zo loopt Salome in die vroege ochtend naar het graf, samen met de beide Maria's. Allemaal hebben ze hun eigen gedachten, hun eigen herinneringen en hun eigen pijn.

3. Angst, angst en nog eens angst

En dán komen ze bij het graf.

Zonder dat ze het zich bewust zijn, komen ze bij het moment dat alles overhoop zal halen. Dit moment zal ze verwarren. **Niet de kruisiging, maar dit moment hier, 's ochtends bij het graf zal hen compleet van hun stuk brengen.** Een jongeman in witte kleding vertelt hen: Jezus is opgewekt!

En nu zou je misschien verwachten, dat de vrouwen dolblij zijn en hun geluk niet op kunnen. Maar niets is minder waar. Tot driemaal toe wordt er in dit tekstgedeelte op gewezen dat de vrouwen doodsbenauwd waren.

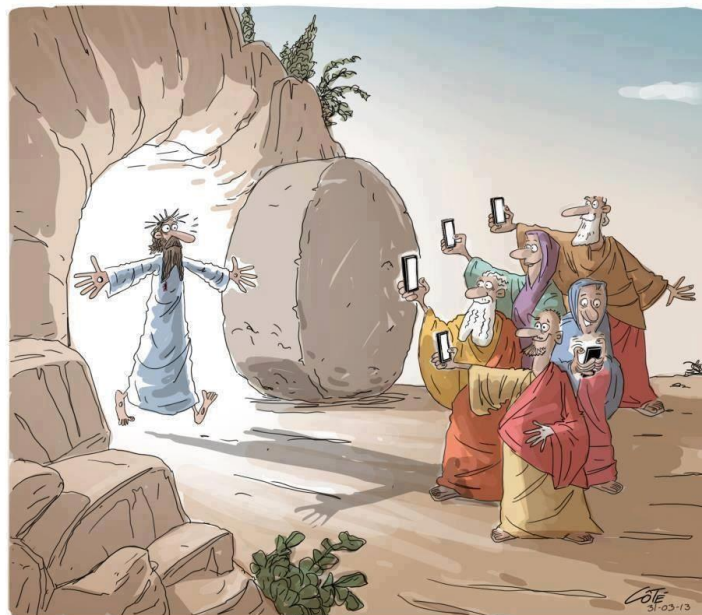
Ze zijn totaal overrompeld als ze zien dat de steen weg is. Ze gaan naar binnen, zien een jongeman zitten en “ze schrikken vreselijk,” zegt vers 5. Dat woord beschrijft een diepe emotie. Niet het even opschrikken van iets onverwachts. Nee, de vrouwen

schieten in de stress. Angst grijpt hun hart aan. Wat er aan het kruis gebeurde was diep pijnlijk. Het was hartverscheurend om te zien hoe Jezus gekruisigd werd. Maar *hier*, hier klopt niets meer van. Plots kunnen ze niet meer rouwen, ze hebben niemand meer om over te huilen. Wat moeten ze nou? Ze zijn radeloos. Niets klopt meer.

De jongeman zegt hen nog “wees niet bang”, maar het mag niets baten. Met elk woord dat de jongeman hen zegt, worden ze banger. Bevangen door angst en schrik, vluchtten ze weg van het graf, vers 9. Maar ook dan kunnen ze de rust in zichzelf niet terugvinden. Ze zijn zo getroffen en benauwd, dat ze hun mond niet durven open te doen over wat ze zojuist hebben gezien.

4. De Opstanding anno 2017

Het deed me terugdenken aan een cartoon die ik vorig jaar tegenkwam. Het is een grappige cartoon waarin de tekenaar zich probeert voor te stellen, hoe het eraan toe zou gaan bij het graf, als Jezus in 2017 was gestorven en opgestaan. Het is een grappige cartoon met een serieuze ondertoon. Zie hier, de opstanding anno 2017:

In 2017 zou Pasen één grootse en blije happening zijn. Ziet u al die blije gezichten? Iedereen is opgetogen en verheugd. Ja toch? Zo gaan we toch ook naar de kerk op eerste paasmorgen? Yes, Jezus is opgestaan!

En natuurlijk wil je de mensen in je netwerk even laten weten dat jij daar ook bij was, bij deze happening. Je maakt nog snel even een fotootje om op Twitter of Facebook te plaatsen, misschien lukt het zelfs wel om een selfie met de opgestane Heer te maken. Dat zou toch helemaal mooi zijn!

En het meest frappante van alles is, dat er in deze cartoon ook iemand schrikt. Maar degene die schrikt.... Dat is in dit geval *Jezus* zelf!

5. Gods grootheid geopenbaard

Zoals als ik al zei: het is een grappige cartoon, met een serieuze ondertoon. Beseffen wij nog wel wat er daar bij het graf op eerste paasmorgen gebeurde? Telkens weer wanneer ik Marcus 16 lees, grijpt mij dat aan, die angst – niet van Jezus maar – van de vrouwen. Het leert me iets van de grootsheid van wat daar gebeurde: God openbaarde zichzelf op die morgen. Hij openbaarde zich op een manier zoals nooit tevoren.

Toen God zich openbaarde op berg Sinaï, was de berg omgeven met donder en lichtflitsen; de berg rookte. **En het vólk deinsde achteruit.** Ze bleven op grote afstand staan en smeekten Moses: “Laat God niet met ons spreken, want dan sterven we!”

Toen God Jezus verheerlijkte op de berg, veranderde Jezus van gedaante, zijn kleren werden wit en er klonk een stem uit hemel. **En de discipelen? Ze deinsden terug,** wierpen zich neer op de grond en verborgen uit angst hun gezicht.

En nu op deze paasmorgen God zich opnieuw openbaart, **deinzen de vrouwen terug** en ze vluchtten weg. Weg van dat graf. Als je zo dicht in aanraking komt met de Almacht en Scheppingskracht van God, dan kan je als mens niet anders dan ontsteld en bang worden. Alles werd anders op die morgen. Het doet de vrouwen beven van ontzag en van onzekerheid. Alles werd anders.

6. Je verleden wordt anders

En daarom kan ik me er ook wel iets bij voorstellen, dat die vrouwen bang waren. Alles werd anders op die paasmorgen, óók het leven van die vrouwen werd anders op dat moment. Jouw leven wordt anders op het moment dat je bij het lege graf staat.

En soms he, soms zou je zo graag willen dat het allemaal anders was. Herkent u dat niet? Ik zou willen dat bepaalde dingen in mijn leven anders waren! Er is soms pijn en verdriet in je leven waarvan je zo graag zou willen dat het anders was! Of van bepaalde keuzes die je hebt gemaakt, waarvan je zou willen dat je het anders had gedaan. En dan is alles anders, en dan wordt je bang. Want het is een verandering die diep ingrijpt.

Allereerst, omdat op dat moment bij het lege graf je *verleden* anders wordt. Deze vrouwen hebben zojuist een kruisiging van dichtbij meegemaakt. Het verdriet is nog vers. En nu zegt een Engel hen dat deze gekruisigde is opgewekt!

Dat is nogal wat. De vrouwen kwamen naar het graf om te *rouwen*. Ze zijn in beslag genomen door hun *verdriet*. En nu zegt deze jongeman dat Jezus is opgewekt *uit* de dood. Peilt u de betekenis van wat deze Engel hier zegt? Door de opstanding begint duidelijk te worden, dat de *kruisiging* de weg van God was. **Dat betekent ook dat alle pijn en verdriet – ook hun verdriet – niet buiten Gods macht vallen**, maar... maar juist zijn opgenomen in Gods plan. Maar dát is moeilijk.

Gods plan en jouw verdriet

Hoe moet je dat dan zien voor je eigen leven? Is het mogelijk dat Gods plan met jou misschien ook gaat via het kruis, via verdriet? Dát is moeilijk te verteren. In mijn idee hoort pijn en verdriet niet thuis in Gods plan met mijn leven. En toch leert het lege graf ons, dat de weg naar het nieuwe leven loopt via het kruis. Het koninkrijk van God treed je binnen over wegen van pijn en verdriet.

Maar laat me duidelijk zijn, dat wil absoluut *niet* zeggen, dat God *wil* dat je verdriet hebt. Het wil *niet* zeggen dat God je dat bewust aandoet. Nee, het is een erkenning dat wij leven in een wereld waar het er soms hard aan toegaat, maar dat God raad weet met jouw pijn. Hij weet dwars daardoorheen een weg te open die naar het leven leidt. Hij kan jouw pijn aan.

Maar dan ga je wel begrijpen, dat deze vrouwen bang zijn. Ze zijn bang om hun verdriet los te laten. Ze zijn bang om te vertrouwen op dit nieuwe leven dat ze nog helemaal niet kennen. Het opstandingsleven is hun nieuw en onbekend. Daar snappen ze nog niets van. Daar kunnen ze ook nog niets mee. Het verleden is wat ze kennen, de dood, het verdriet. Daar kunnen ze wat mee. Er zijn vele manieren om handen en voeten te geven aan je verdriet, en daar hou je met alles wat in je is aan vast om te overleven. Als je veel pijn in je leven hebt ervaren, als je echt het kruis kent in je leven, dan weet je dat het niet eenvoudig is dat kruis van je af te werpen. Om je pijn los te laten en te vertrouwen op de opstanding.

Maar dat is wel waar God ons vanochtend toe uitdaagt. God daagt je vanochtend uit een stap in vertrouwen te nemen. Het eerste dat de Engel deed is ons onthullen dat God Jezus, dwars door de pijn en de dood heen, naar een nieuw leven heeft geleid. De gekruisigde Jezus is opgewekt!

7. Je heden wordt een uitdaging

Het tweede dat de Engel doet, is de vrouwen, de discipelen én jou uitdagen een stap in geloof te zetten, een stap te zetten om het verleden achter je te laten en dat nieuwe leven te beginnen. Nog niet eens van de schrik bekomen, zegt de Engel tegen de vrouwen: 'Ga naar Galilea, dáár zul je Hem zien.'

De vrouwen en de discipelen worden uitgedaagd naar Galilea te gaan. Ze zijn allemaal in Jeruzalem waar Jezus zojuist gekruisigd is, maar dáár moeten ze niet blijven. Ze moeten dat achter zich laten en naar huis gaan. Galilea is de thuisbasis van de discipelen. De meeste discipelen komen uit Galilea, en daar in Galilea hebben ze samen met Jezus rondgetrokken. Dáár moeten ze nu naar toe. Ze moeten naar huis. Thuis, daar zullen ze Jezus zien. "Hier is Hij niet," zegt de Engel.

Ziet u, daar bij het graf was op paasmorgen niet zoveel te zien. Voor alle mensen met een mobieltje, is er weinig te beleven op paasmorgen. Je zult enkel en alleen een leeg graf aantreffen. Niets te zien. **Het christelijk geloof is niet een 'wonder-geloof' dat je kan begrijpen en vastleggen op de foto. Dat zouden we soms maar wat graag willen!** Toen Jezus zijn bediening begon, deed hij vele wonderen. Hij dreef demonen uit, genas zieken en iedereen was wild-enthousiast over hem. De eerste hoofdstukken van het Marcus evangelie staan vol met dat soort verhalen. De mensen stroomden toe. **Maar van een leeg graf? Daar wordt bijna niemand enthousiast van.**

Maar dít is wel waar het ten diepste om draait in het geloof. Jezus is geen sensatiezoeker. Hij is de weg van het kruis gegaan, omdat wij die weg ook moeten gaan. En door de dood heen, heeft hij zo een weg naar het leven bereid voor ons allemaal. Dit moeten de vrouwen aan de discipelen gaan vertellen. Hier draait het om.

De opstanding van Jezus stelt je voor een keuze. Er wordt om een geloofsdaad gevraagd. De keuze om alles wat er gebeurd is achter je te laten, en met vertrouwen naar huis te gaan. Dat is de plek waar het christenleven zich afspeelt. Dáár zal Jezus je voorgaan en dáár mag je hem volgen. Dáár zul je merken dat Jezus werkelijk leeft. Als wij op paasmorgen bij het lege graf komen, dan wordt ons verleden anders en het heden wordt een uitdaging.

8. Als een kind

En tegelijk moeten we die uitdaging ook weer niet moeilijker maken dan het is.

Afgelopen week kwam Remco naar beneden met de 'baby rol'. Een babyrol is een plastic opblaas bal – nou ja bal: het is rond, en langwerpig. Een soort grote worst, met daarin ook weer balletjes die rinkelen. Een baby kan daar dan overheen rollen, kruipen, hangen. Remco wilde zien of Roos er al wat mee kan. De angst sloeg mij al weer om het hart. Want ik weet nog heel goed hoe dat destijds met Alec ging.

Alec was wild-enthousiast van dat ding. Hij was nog maar 10 maanden oud, en kon nog bijna niets. Hij kon al wel enigszins kruipen. Zodra hij die baby-rol zag, begonnen z'n oogjes te glimmen. Dan greep hij die baby-rol, nam hij op z'n knietjes een soort van sprintje, strekte z'n armpjes zo wijd vooruit, en dook er overheen. Ik hield mijn hart vast. Afzetten met zijn beentjes, dat lukte al wel. Maar van 'landen' had ie nog nooit gehoord. Ik zie het nog zo voor me. Hoe dat kleine mannetje zo'n duik neemt, naar de overkant toe, zonder bang te zijn op z'n gezicht te landen. Zonder bang te zijn. Zonder angst. Omdat het eenvoudigweg weet, dat aan de andere kant twee stevige handen van papa al op hem wachten, om hem op te vangen.

En zo is het. Zo laat je je angst los. Door de sprong te wagen naar de overkant toe. Als een kind, in blind vertrouwen op Jezus die belooft dat Hij er altijd is om je op te vangen.

9. Hoe sta jij bij het graf?

Hoe sta jij bij graf vanochtend?

1. Sta jij daar je mobieltje in je hand? Dan sta je er voor niets. Of sta jij daar met een hart dat openstaat voor het nieuws dat Jezus is opgestaan?
2. Met welke pijn sta jij bij het graf vanochtend? Wat is er in jouw leven gebeurd dat je in de greep houdt? Het kan angstig zijn het verleden los te laten. Onthoud dan maar, dat jij je leven niet hoeft te veranderen. Alles *is* anders, sinds die eerste paasmorgen. Daarop hoef je alleen maar te vertrouwen. Durf jij de sprong te wagen?
3. Hoe ga jij straks na deze dienst naar huis? Is dat voor jou een vlucht, weg van de kerk, van het geloof, weg van God? Vlucht jij net als de vrouwen weg van het graf en hou je je mond? Of ga je naar huis om daar in je dagelijks leven van Jezus te getuigen? En het tegen iedereen te zeggen: De Heer is waarlijk opgestaan, halleluja!

10. Slot: Amen

Laat me eindigen met het bekende gedicht van Nel Benschop. Het heet 'Amen'.

Nu alleen maar Amen zeggen
Al is het met gebroken stem.
Dan, je hand in Gods hand leggen,
En op weg gaan achter Hem.

Nu alleen maar blijven lopen,
In het voetspoor van je Heer.
Blijven strijden, blijven hopen

Wachtend op Zijn wederkeer.

Nu alleen Zijn Woord vertrouwen

“Altijd zal Ik met je zijn.”

Als een kind je handen vouwen

Zijn getuigen willen zijn.

Al je twijfel af te leggen

En alleen maar “AMEN” zeggen.